

[Karl Nielsen]

Endelig er der en bestemmelse i den tidligere lovs § 4, som fejlagtigt gled ud ved sidste revision af skattestyrelsesloven. Denne bestemmelse kommer nu ind igen.

Alle disse tre ændringer kan vi støtte fra socialdemokratiets side.

Annelise Gotfredsen (KF):

Jeg kan også for dette lovforslags vedkommende henvise til alle de rigtige ord, der er blevet sagt ved behandlingen af det foregående lovforslag om det nødvendige i at skabe retssikkerhed og forståelse fra borgernes side af skattereglerne. Det konservative folkeparti er helt enig i, at for at skatteyderen skal føle sig korrekt og retfærdigt behandlet, må der også tilstræbes ensartede frister for borgerne og det offentlige i skatteadministrationen.

Vi er helt enige i, at det virker stødende for retsopfattelsen, at der består så stor forskel mellem de frister, der gælder for skattemyndigheder og for skatteydere, og vi hilser derfor dette forslag, som forlænger fristen for skatteyderne, velkomment. Jeg skal ikke gentage de bestemmelser, som den tidligere ordfører lige har nævnt, men jeg hilser det velkomment, at 3 års fristen bliver forlænget til 5 år.

Vi er opmærksomme på, at lovforslaget vil betyde en vis forøgelse af administrationen, men vi føler os beroligede ved ministerens formodning om, at der ikke vil ske nogen større opgang i antallet af retssager.

Vi er også tilfredse med, at der bringes orden i sagerne, og at forslaget genindfører de garantier for klagerne, som utilsigtet er udeladt ved tidligere lovgivning.

Vi anbefaler lovforslaget til hurtig vedtagelse.

Ivar Hansen (V):

Jeg skal kun gøre en enkelt bemærkning om lovforslaget. Det er jo et resultat af det arbejde, der er foregået i retssikkerhedsudvalget. Vi betragter det lovudspil, skatteministeren er kommet med, som et bidrag til forbedring af retssikkerheden på det skattemæssige område. Vi finder, det er udtryk for en klar forbedring med de tidsmæssige udvidelser af klageadgangen, der her lægges op til. Derfor hilser vi lovforslaget med tilfredshed, og vi håber, at lovforslaget kan få en hurtig

gang igennem folketingets skatte- og afgiftsudvalg.

Rahbæk Møller (SF):

Vi er enige i, at skattemyndigheder og skatteydere bør have samme frist for genoptagelse af ældre skattesager, og vi vil derfor støtte lovforslaget.

Glistrup (FP):

De gældende lovparagraffer om skatteforældelse står på to forældede ben.

Det ene består i, at man har draget en lang række analogislutninger fra eller direkte anvendt civilretlige regler. Hæderkronede obligationsretlige bestemmelser som Danske Lov 5-14-4, forældelsesloven af 22. december 1908 osv., der inden for deres direkte anvendelsesområde er ganske udmærkede regler, har man krampagtigt anvendt – i nogle tilfælde direkte tvunget af lovtæksten, i andre tilfælde ved analogier – på de moderne skatte- og ligningsforhold, hvor de overhovedet ikke er tænkt anvendt af deres forfattere, hvad enten det så har været Christian den Femte eller Julius Lassen, eller hvem der nu har lavet dem. De har ikke nogen som helst sammenhæng med den moderne skatteret, og derfor er der behov for en meget vidtgående reform helt fra bunden af.

En anden analogi er draget til civilprocessen, hvor man har den regel, at den tabende part, hvis han vil appellere en afgørelse, skal gøre det inden for en vis, kortere frist. Det kan være rimeligt inden for civilprocessen, at den, der har vundet en sag, virkelig ved, at han har den retsstilling, hvis der ikke f.eks. inden 4 uger bliver klaget. Det har man overført på et væld af regler vedrørende klageadgang og rekursadgang inden for skatteretten. Det er aldeles urimeligt, for hvis den, der vinder en sag, er skattevæsenet, har dette – skatterådet eller ligningskommissionen, eller hvor højt man nu er kommet i systemet – ikke nogen som helst interesse i at stå på den ret, man har opnået. Man har kun én eneste interesse, nemlig at der foregår en rigtig ligning. Det kan så ske på et højere eller et lavere niveau. Derfor er disse fristbestemmelser også beroende på falske analogier.

Det andet forældede ben består i, at man fra dansk – eller vel navnlig tysk – kancellitid har arvet den opfattelse, at myndigheder-